

בְּדָלְכִי אַבְלָתְלִינֶז

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בនשיאות מרכן הגאון ורב יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרואה' 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגילינו מופץ בכל בתיה הנקנש ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בדרכיהם אתה לך....

בששת נשים עומדות בשני צידי הדרך...
שתי נשים מוסלמיות היו רגילות לצעיר את יהודית כפר מושרעה. בשעה שהיו היהודים עוברים באחד משכilli הדריכים שבسبיבת הכהפר, היו הנשים עומדות בשני צידי הדרך, כי יידשו שלפי ההלכה, אין היהודים עוברים בין שתי נשים. מידי פעם נתקלו היהודים באותן נשים העומדות בשני צידי הדרך, והוא נאלצים לעקורו אותן ובלבד שלא לעבור ביניהן.
יום אחד עברו בדרך קבוצת יהודים ובראשם הרב דוד דוגמא. באותה שעה המתינו שתי הנשים בשני צידי הדרך, כשהן מגחכות על מה שעתיד לקרות. כשהגיע הרב סמוך לנשים, בקש מהן לוזן. למשל האסכים, אמר הרב מה שאמר ולפתע ראתה את הנשים את עצמה עומדת בצד השני של הדרך, בעל כרחה ושלאל ברצונה.

(לבניםם ספר עמי ני)

בנתיבי החיבור

הרבי אליעזר נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ומענין לעניין באותו עניין, נעה את הנהגת אבותינו גלות יהודית תימן במסע האדם בגידולו לתורה ויראת שמים, כפי שהעלתה בכתביהם הרב שלום רבי וצ"ל בחיבורו 'סוכת שלום עט' קפ"ח בזה"ל: הינו שומרם על מסורת אבות על השבת על לימוד תורה לילדים. מכி מתחילה הילד לדבר. אבי מוכיר לו ומחייב בפסקוק שמע ישראל. ואו יום אחר יום, הפסק זה. ואו יום אחרון קדוש עליון מליצי יושר עלינו ועל בניינו ועל מעשינו הطيبים והוא אשר יצאו מארץ מצרים והגיעו ליד משה ואחרון כמ"ש בס"ד וא"ש הי"ב. עכ"ל.

והיום ירדנו פלאות בסדר מסע גידול ולימוד הילדים לתורה ויר"ש. והן אמת שגם אם נחפוץ לחזור ולעשות בדיק במעשה אבותינו, לא יתכן הדבר בסדר מציאות חיננו. וכעכ"פ ציריך לידע מה היה בדורות הראשונים עט"נ שנדע למה לנו לשאוף, ואם לא נשיג שלימות מעשה אבותינו, לכל הפתוח חוץ היא בדיןינו. ובזה שוכנו ה' ב"ה שיש לנו ת"ת במסורת אבותינו הן בלימוד תורה אשר הוא בשיטת זכר'י ומכוון עי"מ מפקח הת"ת הרב משה קלצקין שליט"א שהוא בעצם אמר, שבשביל לבונן שיטה זו יש עם מארי יהיה אלשיך ווקני תימן נע"ג לדען כיצד למדו בתימן. והן ביראת שמים אהבת ה' ויראתו, בפנימיות ובחיזניות, ברוך יהיה שזיכנו.

לקרואת ימי סוף שת הלמידים מודים עז להורי תלמידי הלייטות והגנים אשר אמן גדול גנו עתנים, ואת אוצרותיהם בידיינו מפקדים. יה"ר שעולה להמשיך לעוד צען קדושים במסורת אבותינו האתגנים, יהיו מעשינו מרווחם לפני האלים ולפני ההורם. יערנו ההורם מפני עליון, ויזע לנאית געאל עדק במירום ציון, אל"ך

דברים האסורים והמותרים בימי בין המיעדים
על פי ספר ש"ע"ה או"ח סימן ק"ג
מתוך ספר יאור ההלכה'

מחדורי רבותינו

ח' ליל שלם
לפרשנותינו
במי הפוטרים גמינה יוגרלט

פתרונות לפרשנות'
אחדודה חייה! מואב ומדין, מואב לח'ים
ומדין למתי כמבה בראשי' במדבר לא. ב.
הזכוכה בהגירה: הרב יאיר נהר.
מי בתמונה: הרב מנחים סעד שעון.
הזכוכה בהגירה: מי שהכל שלו.

זמן אס מותר לעשות?	ברכת שחחינו	כיבוס	גיזת צפנינים	כיבוס	מקורות
אירוסין (סעודה שידוכין)	בר מצוה	רבי מילא	רואי להימנע ולדוחות לאחר תשעה באב אף שהגיע זמנה.	רבי מילא	ס' אי'
אכילתבשר ושתיין	רב מצוה	רבי מילא	על מיליה ופדיון מברכים, על פריך חדש יש להקל שבשת, או אפילו ביום חול אם לא נמצא אותו הפריר לאחר ת"ב.	רבי מילא	ס' ח'
בנין של שמחה או בנין שחור רק להרוחה	רב מצוה	רבי מילא	ראוי להימנע ולדוחות לאחר תשעה באב אף שהגיע זמנה.	רבי מילא	ס' ז'
בר מצוה	רב מצוה	רבי מילא	ראוי להימנע ולדוחות לאחר תשעה באב אף שהגיע זמנה.	רבי מילא	ס' י' ב'
ברכת שחחינו	רב מצוה	רבי מילא	על מיליה ופדיון מברכים, על פריך חדש יש להקל שבשת, או אפילו ביום חול אם לא נמצא אותו הפריר לאחר ת"ב.	רבי מילא	ס' י' ב'
גיזת צפנינים	רב מצוה	רבי מילא	יש מחמירים	רבי מילא	ס' ד'
כיבוס	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' ט'
לבישת בגדיים חדשים	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' ב'
לבישת בגדיים מכובסים	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' ט'
לא קיים פו"ר	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' אי'
סיום מסכתא	רב מצוה	רבי מילא	ראוי להימנע ולדוחות לאחר תשעה באב אף שהגיע זמנה.	רבי מילא	ס' י' ב'
סעודות ברית מלח	רב מצוה	רבי מילא	שרים כרגיל	רבי מילא	ס' אי'
סעודות חנוכת הבית	רב מצוה	רבי מילא	שרים כרגיל	רבי מילא	ס' אי'
פדיון הבן	רב מצוה	רבי מילא	שרים כרגיל	רבי מילא	ס' ב'
כליים חדשים או קניית בגדיים	רב מצוה	רבי מילא	אסור	רבי מילא	ס' י' ייא
רחיצת כל גופו בחמיין	רב מצוה	רבי מילא	אין ראוי, וטוב להחמיר ברם	רבי מילא	ס' י' ייא הע' כ"ח סוף ד"ה
רחיצת כל גופו בצונו	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' י' ייא
שטיפת הבית	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' י'
שירת בפה	רב מצוה	רבי מילא	יש להימנע	רבים נמנעים משלמו, חז' משבחות שמותר.	שםינית שירה בפה
תיקון גנד שנקרע או נפרם	רב מצוה	רבי מילא	מוסתר	רבי מילא	ס' ג'
תשסורת	רב מצוה	רבי מילא	יש מחמירים	רבי מילא	ס' י'
תפירות בגד חדש [א]	רב מצוה	רבי מילא	יש מחמירים	רבי מילא	ס' י'

אללה מסעי בני ישראל (מדבר לג, א)
ר"ת בג' גנ', להודיעך שלא יכולו לנסוע באלו המסעות, אלא
בזכות התורה שהיא ג"ן ספרים. ורמז יש בר"ת אלה מסעי בני
ישראל, ד' גלוויות שהן אדום מדין בבל יון. וס"ת בג' הן, שהיא
רמויה לשכנית עזונה. שהיא עמנו בכל מסע וمسע ובכל
הגלוויות. ואלמלא כן, לא היו יכולים לנסוע באלו המסעות לפיה
שם מקום נחשים וערקים. שאנו בטבע אדם לחיות שם. וכן
בגלוויות. שאלמלא שכינה עמנו אין לנו יכולת לחיות בין
העםים. והוצרך הכתוב לזכרון המסעות הללו יותר גדול מאד.
כי הנשים והאותות שנעשו, הם אמיתיות לכל רואיהם
והשומעים לדורות הבאים. שאלוי יחשבו שהמדובר הזה כשהאר
המדברות, שהן קרבות מן היישוב במדברות שוכנים בהם
הערבים. שאפשר לאדם להרשות ולזרוע בהן. או מקום אילנות
ועשבים. או ימצעו שם בארות מים. וכדי לעקוץ שורש הדעת
הנסוד הזה, ולקבוע בלב שהוא נסים גדולים לחוק האמונה
האמתית. באה תורה והודעה לנו שהמדובר הזה אינו כשאר
המדברות. שנאמר (דברים ח, ט) והמוליך במדבר הגדול והונרא
נחש שף ועקרב. לכך הזכרים בשם כדי שתperfס הפלא
הגדול לשעה בין העמים שבאותו הדור, שהיה יודעים קצת
המקומות שאין בטבע האדם לחיות שם. וגם כן להודיע שורשו
ונפלאותיו לדורות הבאים. כדי שידעו בגבורתו של הקב"ה
וילכו בדרך. כי לא על התבע מכל העמים. ועוד, למה זכו ליכתב
בתורה כל אלו המסעות? על שקיבלו את ישראל. כלומר שמי
מאחר ששינו את טבעם במאמר ה' ליתן שכרם. ר"ל לאוטם
לכל מי שידור שם. ועתיד הקב"ה ליתן שכרם. ר"ל לאוטם
שמונונים עליהם שם שרי מעלה, והם ישפיעו למה שלמטה
מהם. כמו שאמר ר' משה אלשיך ז"ל על מאמר רוז"ל מה
העולם חסר מנוחה, פירוש כי אי אפשר לעולם להתקיים אלא
לא על ידי שפע רוחני. בן היה באן, יושפע על אותן המקומות
שפע בתר שאות על מה ש��עוב להם. שנאמר (ישעיה לה, א)
ישושים מדבר וציה. ומה מדבר שקיבל את ישראל כך שכוו,
המקבל תלמיד חכם לתוכ בינו. והמחנה תלמיד חכם מנכיסו
על אחת כמה וכמה. וידוע שלא אמר ה' למשה מנה כל
המסעות, אלא כדי שידעו כמה נסים עשייתי להם. וידוע שזכרן
הצורות והתלאות אשר עברו علينا, הוא גורם הכנעה ולב נשבר
ונדכה לאדם, כדי שישיר לב האבן מבשרינו, ונחפשה בדרכינו
ונשובה עד ה', אשר גמלנו כرحمיו וכורוב חסדיינו מועלם ועד
עלם. שאלמלא חסדיינו והשגתנו הפרטית עליון, אין אנו
יכולים לחיות. לכך צrik האדם ליתן לבנו. וידע ויבין כי לא
נברא אלא לעשות רצונו של מקום ולבחו בלבב שלם. ודוק.

(א) רובם בכולם לא נהגו להימנע מתחפירה ואירגה וכיו"ב עד יום ת"ב עצמו ולא

עד בכלל, הן אנשים והן נשים. ויש הנמנעות כבר מ"ז בתמוז. (ס' י' הע' ב"ז).

לרופאות
שירותה בת נח לוי
בשכחה"

לוש"ק
תומר ישראלי בן יעקב
וואודליה בת מנשה

לרופאות
יוסף בן משה דני
בשכחה"

מי בתמונה?

בן הפוחטים נכונה יוג'ל פרט

מהליכות אבותינו

קינות על מיעקות הזמנים
אבותינו הקדושים נ"ג,
כאשר אירעו להם מזוקות על
כל העדה, היו מחברים קינות
למען תוערכו העם בתשובה.
ונכירה אחד מני רביהם, הוא
מה שכתב מוהיר"ר עמרם קרת
וציל בחיבורו 'שערת תימן':
עמ' י"ח בזהיל:

בשנת בע"ג (התקכ"ב) גוד
המלך אלמיה עבאס ז'
אלמנצ'ור חסין להחריב הבתי
נכסיות שבשכונת ביר אלעוז
הכל בכלל עד הקטנה שבנה
כenis אל מסורי. הקהילות
נתפזרו להתפלל ב בתים וספרי
תורה הגלים והניחום בפקודו
אצל אנשים ידועים ונרשמו
בספר הזכרונות על שם
בעליהם ומקצתם ע"ש בהכ"ג
שהוקדשו לשמה.

ההדרי' ז' חיבר שלוש קינות
מההדרי' ז' מזכירות מוכרים, משא"כ בנדון דין עיקר וכירתו על
רשותם ורשותם בטעם טעם קלוש, והוא כלום בשעה המנחה בעית שבו נראים סימני היכר של

מן הב"י (או"ח סי' תקנ"ז) כתוב על דבריו הטור שמביא דברי הרא"ש, ז"ל רבי ירוחם כתוב שכבר
הרא"ש עיקר, ה"כ"ל בו" כתוב סתום דבכל תפליות תשעה באב אמרים אותה, אבל הרוקח כתוב אין
מתפלין "נחם" בברכת ירושלים, אלא במנחת תשעה באב, והרא"א כתוב שהוא מחלוקת בין ר' עמרם גאנן ר' סעדיה גאנן, ושפשט המנהג כרבינו סעדיה וכו' ונראה לדיוטעם דר' סעדיה, משום דלעת –

ערב הציתו בו אש, הלך אותה שעה מזוכרים שלLOT ירושלים ואבליה ומתפללים על תונחומה עכ"ל.
והקרבן נתナル על הרא"ש בתענית (ס"י ל"א ס"ק ק') הקשה ע"ד מן הב"י כי מי שנאה מפסח שהנס חל
בחוץות לילה עם מכת בכורות ויציאת מצרים הייתה ביום דכתיב "בעצם היום הזה", אעפ"כ כבר מבערב
בתפליות ערבית עם כניסה החג מזוכרים את המאורע, ואילו בתפילה נהמץ צרייכים להמתין עד תפילה
מנהח של יום שאזו קרה האירוע הזה? ותירץ זול נראה לי שקבוע בתפילה מנהח, להודיעו לעם שלא
יאכלו בשור ולא ישטו יין עד חצות יום העשרי, כמו שאמר ר' אילו היה התם קבעי העשרי עכ"ל.
דבריו הם בעקבות דברי הגמ' בתענית (כ"א ע"א) ותשיעי סמוך לחשכה הציתו בו את האור, והיה דולק
והולך כל היום כלו וכו' והוא דאמר ר' יוחנן, אילו היהי באותו הדור לא קבעתו אלא בעשרי, מפני
שרבו של היכל נשך וכו' ע"ש. לזאת יש להודיעו לקהל שמנע עצמו מתענוגים כולל אכילתبشر
ושתיתין עד חצות יום העשרי באב, בזאת מודיעים לציבור שישריפת בית מקדשינו הحل בשעת
המנחה, ורק במנחה עם אמרית "נחם" הוא אותן הוכרן.

ברם יש מהאחרים שמצווא בטעם טעם קלוש, והוא כלום בשעה המנחה בעית שבו נראים סימני היכר של
נחמה שחרי בשעה זו כבר הותר ז' קיימת המשנה בעית שבו נראים סימני היכר של כבודו
לזכור להמעטה התענוגים. ומה שהקשה על מן הב"י מפסק, אני פסק דמותחלה הכנסו ועד סוף חד
שמחה היא, הלך כבר מתחילה מוכרים, משא"כ בנדון דין עיקר וכירתו על רחובן בית אלד"נו
והשעה הקשה היא שעת המנחה בה אנו יותר מותחנים. ראה עוד למן הב"י (שם) מה שכתב מתשובה
ההדרי' ז' שיצא לחולק שערכית ושרהית של יום אומרים בתפילה "רחם" ולא "נחם", וזאת מושם
שדרומה למי שמתו מוטל לפני, שאין מוחמים אותו, ורק במנחה מכין צללי ערב אומרים נחם, כי אז
הוא דומה לאבל לאחר שכבר מתו נCKER, ומתקבל צבור אומרים בתפילה מנהח ולא
בערכית ושרהית, עי"ש בדבריו.

ההדרי' (שם) כתוב ז"ל ואיכה ודכתין נהוג לימייר ערבית ושרהית "רחם" ומנהח "נחם", והוא מילתא תלא' במנגה, אע"ג דיליכא שניין בין רחם לנחם, דאן כל يومא דט"ב מצלין על הנחמה, ובעינן רחמים ממשמים כדי להתנחים, ולכון אין הבדל בין נחם עי"ש.

ברם כבר הדברים הסבירו כפי שכתב הרטיב"א לעיל, והנה המעין על הנחמה, ובדרבי רבותינו מצא ששתית הגרסאות היא מחלוקת הגאנונים אם גורסים "נחם" או "רחם", דהנה הראי' ז' והרא"ש (שם) העתיקו לשון היישלמי "נחם" ולא כפי שהוא לפניו "רחם", מ"מ הדבר מלמד שששת הגרסאות היא מחלוקת גאנונים הנ"ל, אם גורסים "נחם", או היא מוחכרת רק בתפילה המנחה, זאת לפני הסברו של הריטוב"א לעיל שזה דומה לאבל וכו', ברם אם גורסים "רחם", יכולים לומר תפלה זו בכל תפליות בו ביום, בדומה למיעין המאווע בתפליות ההגדים וראשי חידושים.

כתב האבודרhom בסדר תפילה של חול ופירואה (דף מ' ע"ב) בשם ר' גרשון ברבי שלמה, בדין טעה ולא הזכיר במקומו שנגאו לומר נחם, יאמר אותו בהודאה, שהוא מקום המוחך לו מן הדין וכו' ככלומר שעיל פי דין היישלמי יש לומר נחם" בתוך "מודים" המשך בעמוד הבא

לעילי נשמה חיים בן יהיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעד בשארוי ז"ל, יוסף בן יהיא נהרי ז"ל, ר' אבודרhom בן יצחק דוד טיב ז"ל,
יפה בת יהיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

הרה"ג עובדיה יפה' שליט"א
מרבני ק"ק תימן אלעד

אמירת נחם

כתב הירושלמי ברכות (פ"ד ה"ג) הביאו הראי' ז' סוף מסכת תענית ז"ל ר' אחא אמר, יחד בתשעה באב צריך
להזכיר מעין המאורע, מי ניחח? נחם ה' אלד'ינו, והיכן אומר? כל דבר שהוא להבא אומר בעבודה, וכל דבר
שהוא לשעבר אומר בו בהודאה. כדתנן ונوتן הودאה לשער וצוקע לעתיד לבא, ונגנוعلم לא מימה ב"בונה
ירושלים", וסמכי אהאי אמר ר' יהוד בריה דר' שמואל בר שליט משמיה דרב, אע"פ שאמרו שואל אדם צרכיו
בשום תפילה, אם בא לומד בסוף כל ברכה מעין אותה ברכה, אומר. עכ"ל.

דברי הראי' ז' אלה מובאים בגמ' ע"ז ח' ע"א ושם ביארו אם יש חוליה בתוך הבית אומר בברכת חולים, ואם צריך
לפרנסת אומר בברכת החנינים. כתוב רש"י ד"ה מען, ז"ל אם היה משכח תלמידו מאיריך בחונן הדעת, אם בעל
תשובה הוא מאיריך בהרוצה בתשובה, וכן כולם עכ"ל. עפ"ז כתוב הראי' ז' הנ"ל שברכת בונה ירושלים הוא מקומה
של ברכת חנוך, וכפי הנוהג גם שזה בנגוד לירושלמי.

מצאנו להרא"ש בתענית (ס"י ל"א) שהעתיק דברי הראי' ז' הנ"ל והוסיף ז"ל כל ימי תמהתי למה נגנו
שאין אומרים נחם אלא בתפילה מנהח? כיון דקאמר יחד בתשעה באב צריך להזכיר מעין המאורע,
מסתמא בכל התפליות קאמר, ערבית שחרית ומנוחה, כמה ראה חדש פורים ותענית עכ"ל.

בספר אבודרhom (סדר תשעה באב דף ח"פ) כתוב, ז"ל וכותב ר' עמרם גאון שאומר נחם בערבית שחרית
ומנוחה, ור' סעדיה גאון כתוב אומרה במנחה בלבד, וסימן לכך עלא מאנו נהג.

מן הב"י (או"ח סי' תקנ"ז) כתוב סתום דבכל תפליות תשעה באב אמרים אותה אחת מלחוקת בין ר' עמרם גאנן ר' סעדיה גאנן, ושפשט המנהג כרבינו סעדיה וכו' ונראה לדיוטעם דר' סעדיה, משום דלעת –
ערב הציתו בו אש, הלך אותה שעה מזוכרים שלLOT ירושלים ואבליה ומתפללים על תונחומה עכ"ל.
והקרבן נתナル על הרא"ש בתענית (ס"י ל"א ס"ק ק') הקשה ע"ד מן הב"י כי מי שנאה מפסח שהנס חל
בחוץות לילה עם מכת בכורות ויציאת מצרים הייתה ביום דכתיב "בעצם היום הזה", אעפ"כ כבר מבערב
בתפליות ערבית עם כניסה החג מזוכרים את המאורע, ואילו בתפילה נהמץ צרייכים להמתין עד תפילה
מנהח של יום שאזו קרה האירוע הזה? ותירץ זול נראה לי שקבוע בתפילה מנהח, להודיעו לעם שלא
יאכלו בשור ולא ישטו יין עד חצות יום העשרי, כמו שאמר ר' אילו היה התם קבעי העשרי עכ"ל.
דבריו הם בעקבות דברי הגמ' בתענית (כ"א ע"א) ותשיעי סמוך לחשכה הציתו בו את האור, והיה דולק
והולך כל היום כלו וכו' והוא דאמר ר' יוחנן, אילו היהי באותו הדור לא קבעתו אלא בעשרי, מפני
שרבו של היכל נשך וכו' ע"ש. לזאת יש להודיעו לקהל שמנע עצמו מתענוגים כולל אכילתبشر
ושתיתין יין עד חצות יום העשרי באב, בזאת מודיעים לציבור שישריפת בית מקדשינו הולך בשעת
המנחה, ורק במנחה עם אמרית "נחם" הוא אותן הוכרן.

ברם יש מהאחרים שמצווא בטעם טעם קלוש, והוא כלום בשעה המנחה בעית שבו נראים סימני היכר של
נחמה שחרי בשעה זו כבר הותר ז' קיימת המשנה בעית שבו נראים סימני היכר של כבודו
לזכור להמעטה התענוגים. ומה שהקשה על מן הב"י מפסק, אני פסק דמותחלה הכנסו ועד סוף חד
שמחה היא, הלך כבר מתחילה מוכרים, משא"כ בנדון דין עיקר וכירתו על רחובן בית אלד"נו
והשעה הקשה היא שעת המנחה בה אנו יותר מותחנים. ראה עוד למן הב"י (שם) מה שכתב מתשובה
ההדרי' ז' שיצא לחולק שערכית ושרהית של יום אומרים בתפילה "רחם" ולא "נחם", וזאת מושם
שדרומה למי שמתו מוטל לפני, שאין מוחמים אותו, ורק במנחה מכין צללי ערב אומרים נחם, כי אז
הוא דומה לאבל לאחר שכבר מתו נCKER, ומתקבל צבור אומרים בתפילה מנהח ולא
בערכית ושרהית, עי"ש בדבריו.

ההדרי' (שם) כתוב ז"ל ואיכה ודכתין נהוג לימייר ערבית ושרהית "רחם" ומנהח "נחם", והוא מילתא תלא' במנגה, אע"ג דיליכא שניין בין רחם לנחם, דאן כל יוםא דט"ב מצלין על הנחמה, ובעינן רחמים ממשמים כדי להתנחים, ולכון אין הבדל בין נחם עי"ש.

ברם כבר הדברים הסבירו כפי שכתב הרטיב"א לעיל, והנה המעין על הנחמה, ובדרבי רבותינו מצא ששתית הגאנונים אם גורסים "נחם" או "רחם", דהנה הראי' ז' והרא"ש (שם) העתיקו לשון היישלמי "נחם" ולא כפי שהוא לפניו "רחם", מ"מ הדבר מלמד שששת הגרסאות היא מחלוקת גאנונים הנ"ל, אם גורסים "נחם", או היא מוחכרת רק בתפילה המנחה, זאת לפני הסברו של הריטוב"א לעיל שזה דומה לאבל וכו', ברם אם גורסים "רחם", יכולים לומר תפלה זו בכל תפליות בו ביום, בדומה למיעין המאווע בתפליות ההגדים וראשי חידושים.

כתב האבודרhom בסדר תפילה של חול ופירואה (דף מ' ע"ב) בשם ר' גרשון ברבי שלמה, בדין טעה ולא הזכיר במקומו שנגאו לומר נחם, יאמר אותו בהודאה, שהוא מקום המוחך לו מן הדין וכו' ככלומר שעיל פי דין היישלמי יש לומר נחם" בתוך "מודים" המשך בעמוד הבא

חכמי תימן

הרבר שלום בן יהיא צ'אלעוי – עדני זע"ל
נולד בעיר צ'אלע בערך בשנות תר"י. היה מנכבדי הקהילה ואף מוכבל על נכבדי הגויים.
עליה ארץיה עם אחיו בערך בשנות תר"ע"א והשתקעו עבורי יפו. עקב המצב הכלכלי בארץ חזר שוב לתימן לעיר מולדתו. בשנות תר"פ נסע לעדן ובשנת תר"ב עלה שוב ארץיה והתגורר בשכונת הצליפונים ושימש כרב השכונה.
נפטר ו' אייר תרפ"ג.

הודות... הברכה...

לאנשי העניות אשר גמלו לנו את התהיתם מפלאים, ומחוקים ידי העושי מלאכתם בעופנים שונים, יודיעו משכני הימים בעלי העסוק אות וחותם היי יהיר שיתמלאו משאלותם לטובה, וחפוץ ה' בידם יעל, מעשיהם יהיו לפניו ה' לrix ניחות, ויראו כל צצעיהם גלים בתורה וביראה לא מעורר ומונע, עם אリスト ימים ושנים ובריאות איתה דשנים ורערעים, ממשמים אליהם שבמרומים לאירועיהם הקדושים.

הערות, האורות ותשובות לחידות
ניתן לשולח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בניים

תמונות
מטלמיין
הגנים
מיום
פעילות
מיס
חווייתית

מחידושי רבותינו

המשך מהעמוד הקודם

כלומר בהודאה כמו שאומרים "על הנסים", והרב ט"ז בס"י (תקנ"ז סק"א או"ח) תמה על האבודדים, ועי"ש שהגיה אותו וכותב שנפל טעות הסופר, וצריך להיות במקום המילה "ב Hodah" – ב"עובדה", עי"ש. ודבריו נדרחו ע"י האליה רבה (שם), לאחר הכלל שככל תפילה על העבר אמרם בברכת ה Hodah, ותפללה להבא אומרים בברכת עבודה, וכך על הנשים וכן נחם,anan אמרם על שעבר אומרים בהודאה.

וכבר דיבר בזה הרב משנה ברורה (שם) סק"ב, והביאור הלכה כתוב דלא כה"ר מ"א שהעתיק דברי האבודדים שכתב שם שכחה לומר קודם קודם "ועל כולם", והוא תימה דבירושלמי שהובא ברי"ף והרא"ש איתאrical שהביאו להבדה ועי"ש שכתב לחוק דברי הטע"ז ושכך כתב המאמר מרדכי שהביאו בירושלמי שתפלת "נחם" הוא הבא ומקומה איפוא בעבודה כמו שכתב הרי"ף וכן גם שיטת רבינו ירוחם, והוסיף שמצו שני ראשונים והם ורא"ה (בחידושיו על הרי"ף מסכת תענית) והרי"ב"א שכתבו בהודאי דליהירושלמי צריך לומר בעבודה עי"ש, מאידך המג"א שם כתב אם שכח לומר נחם במבנה ירושלים, יאמר אותו ב"יעול כולם", הרי מפורש שהוא פ██ק לומר בהודאה ולא בעבודה. דבר היה לתימה, כיצד אפשר לחבר תפילה זו שכולה הבעת יונן לתוך תפילת ה Hodah, ואני זו טענה, היא הנותנת, שהחת�פות האבל ממנה תקוות העתיד לראות בבניין בית מקדשו אמן.

לוז"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה